

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato:
Kontor: Regional sundhed
J.nr.: 2003-12140-54
Sagsbeh.: SEB
Fil-navn: Dokument 3

Besvarelse af spørgsmål nr. 67 (L 140), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 21. marts 2006

Spørgsmål 67:

"Det bedes oplyst, hvilke udenlandske erfaringer med ambulante tvang, ministeren støtter sig til, herunder f.eks. lovgivning eller administrative ordninger, hvor man i et eller flere lande har gennemprøvet en ordning, der er identisk med eller ligner den, der nu foreslås af regeringen. Der bedes for hvert af de lande, der henvises til, givet en kort redegørelse for, om ordningen har været en succes, set med faggruppernes og patienternes øjne"

Svar:

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. 1 og 64, kan den ordning med tvungen opfølgning efter udskrivning, der lægges op til i L 140, efter min opfattelse ikke sammenlignes med udenlandske ordninger om "ambulant tvang", hvor kriterierne for at blive omfattet af ordningerne og indholdet i ordningerne er forskellige fra det, regeringen foreslår.

Forslaget om tvungen opfølgning efter udskrivning støtter sig således ikke på udenlandske erfaringer.

Men jeg noteret mig, at der i andre lande, bl.a. Norge, England, New Zealand, USA og Australien er mulighed for at anvende "ambulant tvang", og at effekten heraf er undersøgt i flere forskellige studier, jf. den dokumentalist-rapport vedrørende blandt andet ambulante tvang, som Rambøll Management har udarbejdet i forbindelse med psykiatrilovsundersøgelsen. Til udvalgets orientering gengiver jeg nedenfor de konklusioner herom, som er optrykt i Rambølls rapport:

"En randomiseret amerikansk undersøgelse omhandlende 129 alvorligt psykisk syge patienter underlagt ambulante tvang fandt, at frekvensen af genindlæggelser faldt med 57 pct. for alle og for gruppen af patienter med non-affektive psykoser (dvs. overvejende skizofrene patienter) blev frekvensen af genindlæggelse reduceret med 72 pct. (Schwartz et al 1999). Undersøgelsen konkluderede, at ambulante tvang er en effektiv måde at sikre behandling for svært sindssyge personer, men at det ikke kan erstatte behovet for periodevis intensiv behandling på et hospital.

Et andet amerikansk studie viste, at for gruppen af svært psykisk syge reducerede anvendelsen af ambulante tvang risikoen for at blive hjemløs de første 4 måneder efter udskrivelsen (Compton et al 2003).

En tredje amerikansk undersøgelse så på ambulant tvangs effekt på at holde svært psykisk syge i behandling efter udskrivelse (Schwartz et al 2001). Patienterne var oprindeligt blevet tvangsindlagt og en undergruppe blev beskrevet som havende en sygehistorie, hvor de havde begået alvorlig vold mod andre. Man sammenlignede en gruppe af patienter, der var underlagt ambulant tvang i længere tid (mindst ½ år) og fandt, at længerevarende anvendelse af ambulant tvang bedrede deres psykiske tilstand i forhold til den anden gruppe. Studiet fremhæver især, at anvendelse af anti-psykotisk behandling i depotform sikrer, at patienterne forblev i kontakt med sundhedsvæsenet. Samme studiegruppe har også undersøgt patienternes holdning til ambulant tvang og fandt hos over 200 patienter, at mere end 76 pct. mente, at ambulant tvang betød, at de med langt større sandsynlighed ville møde op til ambulant kontrol, tage den nødvendige medicin og dermed undgå genindlæggelse (Borum et al 1999).

I en undersøgelse af 85 amerikanske sundhedspersonalers holdning til ambulant tvang fremgår det, at 78 pct. fandt, at ambulant tvang øgede sandsynligheden for, at skizofrene patienter forblev i behandling efter udskrivelse og at 81 pct. ikke troede, at ambulant tvang ville afholde psykisk syge fra at søge hjælp i fremtiden (Schwartz et al 2003). Patienterne selv opfattede i denne undersøgelse ambulant tvang som en mulig barriere for at søge hjælp, men dette gjaldt kun personer, der tidligere havde været tvangsindlagt. Studiet konkluderer, at vedvarende, uformelt pres til at forblive i behandling efter udskrivelse forbedrer prognosen og mindsker barrieren mod at søge hjælp.

En randomiseret undersøgelse af patienternes livskvalitet efter 12 måneder med ambulant tvang viste, at patienter underlagt ambulant tvang, opnåede en højere grad af livskvalitet og færre sygdomssymptomer end kontrolgruppen (Swanson et al 2003).

En engelsk undersøgelse fra 1991 konkluderede, at ambulant tvang reducerede graden af farlighed, bedrede patienternes evne til at forblive i behandling og nedsatte indlæggelsestiden (Sensky et al 1991).

En amerikansk undersøgelse, hvor man sammenlignede to grupper af patienter med og uden ambulant tvang kunne ikke påvise nogen forskel hos de 142 individer efter 11 måneder (Steadman et al 2001).

En oversigtsartikel fra 2001 anbefaler anvendelse af ambulant tvang over for personer med alvorlig psykisk sygdom, idet ordningen nedsætter risikoen for vold, reducerer antallet af genindlæggelser, øger sandsynligheden for at patienten følger behandlingen efter udskrivelse og muligvis nedsætter risikoen for selvmord hos denne personkreds (Torrey et al 2001).”

